

Blockchain en bloemen voor een konkelaar

Wat zou jij doen als je, verstoken van familie en vrienden, worstelt met de gevolgen van negatieve life-events, een crimineel verleden en een gedwongen psychiatrische opname? Wat overkomt je dan, als je leven verpest is, je geen andere uitweg ziet dan te vluchten en niet weet waar je heen kan en wat je te wachten staat?

Vanuit dit lastige vertrekpunt voert Lars Bergsma een zware en bizarre strijd voor zijn vrijheid, rehabilitatie en een beter leven.

Is hij een geniale gek, een narcistische schurk, een op wraak belust slachtoffer, of slechts een innemende, impulsieve brokkenpilot?

Van Cor Klingers verscheen eveneens bij Brave New Books

Gesjeesd (2019)

BLOCKCHAIN EN BLOEMEN VOOR EEN KONKELAAR

Cor Klingers

Brave New Books | Singel uitgeverijen

BLOCKCHAIN EN BLOEMEN VOOR EEN KONKELAAR

Copyright © 2021 Cor Klingers, auteur

Druk: Brave New Books | Singel uitgeverijen

Omslagontwerp: Cor Klingers

Vormgeving binnenwerk: Brave New Books | Cor Klingers

Romantische thriller

ISBN 9789464352719

NUR 305

Eerste druk: 2021

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt of worden veeelvoudigd, door middel van druk, fotokopie, internet, beeld- of geluidsdragers, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de auteur. Elke gelijkenis met bestaande personen of reële gebeurtenissen berust op toeval.

Voor mijn prachtige kleinzonen, Raul, Ryan, Xavi en Bruce

1 OP VRIJE VOETEN

Hij had veel langer door willen rennen, maar kon het niet volhouden. Uit het zicht van zijn onervaren begeleidster, die hij hardhandig bij zich weg had geduwd, vervolgde Lars Bergsma in een vlotte wandelpas zijn weg over het bosrijke terrein van het door hem zo gehate psychiatrisch centrum Vrederust.

Hij moest bijzonder alert zijn, want er zou ongetwijfeld naar hem gezocht worden. Lars probeerde zo min mogelijk op te vallen en zich voor te doen als een toevallige wandelaar. Hij had zich voorgenomen ieder contact te vermijden, tot hij een gedegen vervolgplan had en het risico om opgepakt te worden sterk verminderd zou zijn.

Hoewel hem het recht, om onder toezicht naar buiten te mogen, regelmatig werd ontzegd, had hij tijdens zijn wandelingen de nabije omgeving voldoende kunnen verkennen om een vluchtroute uit te stippelen.

Omdat hij niet herkend mocht worden, dakloos was en niemand had waarop hij terug kon vallen, zat er niets anders op dan illegaal ergens een onderkomen te zoeken.

Het 'luchten' vond vrijwel altijd later in de middag plaats, ook dit keer. Omdat Lars niet in het donker wilde gaan rondzwerven en te voet geen al te grote afstanden kon overbruggen, plande hij zijn eerste schuilplaats in het nabijgelegen bosrijke gebied rond Fort de Roovere.

Wat hij op die historische locatie precies aan zou treffen wist hij niet, maar er zou daar een soort cafétuin zijn voor dagrecreatie. Daar zou hij proberen de eerste avond en nacht door te brengen.

Ondanks zijn voorbereidingen, was het bereiken van zijn doel veel moeilijker dan gedacht.

Hij moest in noordelijke richting, maar eenmaal van de verharde weg af, was het lastig koers houden en kwam hij al snel op voor hem totaal onbekend terrein.

Toen hij voor de zoveelste keer een lang smal bospad opliep en zich realiseerde dat hij zijn bestemming eigenlijk al had moeten bereiken, zag hij aan de linkerkant, deels verscholen achter struiken en bomen, een soort dodenakker opdoemen. Hij wist dat er op het terrein van Vrederust een aantal wegwijzers met de aanduiding 'begraafplaats'

stonden, maar hier was hij niet eerder geweest. Omdat het pad dood leek te lopen, probeerde hij zijn weg via het kerkhof te vervolgen.

Gelukkig was het toegangshekje los en kon hij het terrein, waar geen levende ziel te bekennen was, zonder enige moeite betreden.

Hij nam de omgeving goed in zich op en trachtte opnieuw de juiste richting te bepalen.

Zouden hier doden van Vrederust begraven liggen? Anoniem en net als hijzelf door iedereen verlaten? Het gebeurde maar zelden, maar nu had hij toch vrij scherpe herinneringen aan zijn ouders, zijn dierbare zus Kim en zijn beste vriend Nick, allemaal ook dood en begraven.

Tussen de naaldbomen stonden lange rijen vierkante betonnen paaltjes voorzien van een letter en een nummer.

Even verder, op een aantal meer opengelegen velden, stonden veel grotere, overwegend oude grafstenen, waarvan de meeste slechts waren voorzien van naam, geboorte- en overlijdensdatum.

Zerken waar meer woorden in waren gebeiteld, kenmerkten zich vooral door zweverige teksten.

Op sommige stenen las hij, ongetwijfeld goed bedoelde, maar niet al te respectvol overkomende inscripties, zoals: 'Ik zei toch al dat ik ziek was' en 'Hier lig ik en dat is helemaal zo 'gek' nog niet'.

Bij het lezen van de tekst 'Ik wilde rijk en oud worden, maar liep helaas tegen een kogel aan', ging er een huivering door hem heen en versnelde hij zijn pas.

Dit was nou niet bepaald wat hij voor ogen had met 'een rustige schuilplaats'. Hij trok een grimas op zijn gezicht, maar was niet in staat de in deze gedachte opgesloten galgenhumor te ervaren.

Omdat er aan de achterzijde van de begraafplaats geen uitgang was, besloot hij over het hek te klimmen en door het achterliggende bos zijn weg te vervolgen. Het zou al vroeg in de avond donker- en snel kouder worden dan het nu al aanvoelde.

Pas een twintigtal minuten later herkende Lars de contouren van zijn doelgebied. Hij had gehoord en gelezen dat hier, in de nabijheid van de ruïne van het Fort, niet alleen een zogenaamde Mozesbrug was aangelegd, maar ook een onder architectuur gebouwde uitkijktoren met de naam Pompejus was verrezen.

Aan deze bezienswaardigheden was een informatiecentrum annex restaurantje verbonden, waar bezoekers wat konden eten en drinken.

Daar moest hij zijn.

Hij vervolgde zijn weg over het bospad richting de toren en zag dat hij een soort slotgrachtje over moest. Dat kon via een volledig in het water verzonken doorgang, met aan weerskanten een opstaande, tot schouderhoogte reikende, houten waterkering. Zou dit de Mozesbrug zijn?

Benieuwd naar wat hij aan de overkant precies aan zou treffen, ging hij een steile trap af die de toegang vormde tot de overbrugging.

Niet bepaald 'over water lopen', dacht Lars, maar wel een leuke belevenis, zo tot aan je nek onder de waterspiegel.

Nadat hij de aan de overkant gelegen trap was opgelopen, stond hij oog in oog met zijn bestemming. Dit was het dus, een groot houten pand met boven op het dak een bord met het opschrift 'Schaft'.

Behoedzaam liep hij de wal naast de toren af, richting het bouwsel, dat, zoals hij voorzien had, nu gesloten was.

Net als op het terrein er omheen, was er niemand te bekennen. Prima omstandigheden voor een inbraak. De achterkant van het pand leek hem er het meest geschikt voor, maar toen hij dichterbij kwam, zag hij tot zijn teleurstelling dat elke zijde van 'de Schaft' voorzien was van een beveiligingscamera.

Behoedzaam maakte hij een omtrekkende beweging om een beter zicht te krijgen op de achterzijde.

Daar bevonden zich twee naar buiten draaiende deuren en twee grote ramen, die door kleurrijk beplakte luiken waren afgeschermd.

Lars begreep dat hij niet buiten het zicht van de camera kon blijven. Om niet herkend te worden, liep hij, achterwaarts en met zijn capuchon over zijn hoofd, het betegelde terras op. Daar deed hij zijn jas uit, schermde zijn gezicht ermee af, draaide zich om en hing het kledingstuk met de capuchon over het 'spiedende oog'. Tot zijn voldoening zag hij dat het, als aan een kapstokhaak, bleef hangen.

Direct controleerde hij de deuren. Die waren dicht en voorzien van extra sloten. De luiken zagen er echter niet bepaald ontoegankelijk uit. Ze waren in het midden slechts door een eenvoudige borgsluiting met elkaar verbonden. Na een paar stevige rukken kreeg hij toegang tot een tweetal ramen met scharnieren aan de bovenzijde. Het rechter raam stond op een kier. Lars probeerde het verder te openen, maar het stond vast door middel van een uitzetijzer.

Hij keek om zich heen of hij ergens een voorwerp zag liggen dat hij als 'breekijzer' kon gebruiken. Het enige dat hij zo snel zag, waren afgewaaide boomtakken, in verschillende afmetingen. Hij pakte er een op, die stevig genoeg leek om in de opening te plaatsen en het raam te forceren.

Het kozijn bleek zijn beste tijd gehad te hebben, want na een paar forse rukken brak de sluiting los en kon Lars naar binnen klimmen en zijn schuilplaats betreden.

Binnen was het net een strandtent. Houten planken op de vloer, een bar met daarachter een kleine keuken en houten tafels met zo te zien nogal oncomfortabele stoelen.

Het was er vrij donker, maar Lars besloot het licht uit te laten.

Na enig zoeken vond hij achter de bar, in de keuken, een goed gevulde gasaansteker en een zak waxinelichtjes. Hij zou er, zodra het echt te donker werd, een aantal aansteken, om zich in het schijnsel te kunnen oriënteren. Omdat het ook binnen niet bepaald behaaglijk was en het de komende uren kouder zou worden, trok hij met een forse ruk de bedrading van de afgedekte bewakingscamera los en haalde zijn jas naar binnen.

De laag extra kleding voelde meteen een stuk aangenamer.

Een plek creëren om te slapen was hier geen probleem. Van losse stoelzittingen maakte hij een soort matras. Het zou vast niet beter liggen dan de beddenzak waar hij zoveel nachten 'in de separeer' op door moest brengen, maar gelukkig hield daarmee elke vergelijking, tussen dit onderkomen en dat strafhok, op.

Wat had hij een geweldige plek uitgezocht! Hier was hij zelf weer aan zet en had hij de beschikking over voldoende levensmiddelen, kookgerei, stromend water, elektriciteit en ... een toilet.

Onder het genot van een kop warme bliksoep, een grote zak chips en een fles cola, leunde Lars ontspannen voorover op een tafeltje en dacht na over zijn situatie.

Hij was blij dat hij er, na een eerdere mislukte poging, nu wel in geslaagd was aan zijn zeer benauwende en kwellende omgeving te ontkomen. Weg van zijn uitzichtloze en weinig effectieve opname. De vrijheidsbeperking, het gebrek aan privacy, het strenge toezicht, de knullige dagbesteding, de praatsessies en de zware medicijnen, het voelde allemaal meer als straf dan behandeling.

Hij dacht terug aan zijn eerste dagen in Vrederust, ruim vier jaar geleden, toen hij met een aantal andere personen, die ook in een acute

mentale crisissituatie verkeerden, op de High-care afdeling verbleef. Hij was boos, angstig en kon zijn gedachten niet ordenen. Hij ageerde tegen alles wat men van hem wilde, voelde onrust, vloekte en tierde en weigerde naar bed te gaan. Hij werd daarom de eerste dagen met rust gelaten. Lars herinnerde zich dat hij ook niets liever wilde. Hij sliep hoofdzakelijk en had behoefte om zijn hoofd leeg te maken. Hij deed niet of nauwelijks wat er van hem verlangd werd.

Lars kende de psychiatrische kliniek voordien alleen als bezoeker en via een eendaagse oriënterende stage, tijdens het eerste jaar van zijn geneeskunde studie. Hij belandde in een voor hem totaal vreemde en onwerkelijke omgeving. Een streng en gereguleerd leefmilieu, dat hij nooit eerder had ervaren, maar snel zou leren kennen.

Toen de behandelaars vonden dat zijn acute psychische crisis was geweken, werd hij overgedragen naar de Medium-care. Daar moest iedereen om 7.30 uur opstaan en tussen 8.00 en 9.00 uur ontbijten. Vervolgens werden de patiënten geacht acte de présence te geven bij de gezamenlijke 'dagopening', waarna ieders individuele dagplanning werd doorgesproken.

Er waren diverse begeleide activiteiten, zoals creatieve therapie, lichamelijke oefeningen en wandelen. Al dat 'samen' en 'moeten' stond hem enorm tegen. Hij frustreerde het programma waar hij maar kon. Het liefst lummelde hij maar wat en keek hij tv.

Pas na enkele weken begon hij zich wat aan te passen, volgde de instructies beter op en verscheen zelfs op tijd aan tafel om te eten. Wat maar niet wilde wennen was de gruwel van de gestoomde narigheid die hij 's avonds op zijn bord kreeg.

Na de medicatieronde ging hij meestal direct naar zijn kamer. Daar had hij nog enige privacy en kon hij lekker op zijn bed gaan liggen. Slapen was echter een regelrechte crime. Hij lag uren wakker omdat hij moeite had zijn gedachtstroom tot stilstand te brengen.

Zo ging het uitzichtloze wachten voort.

Lars was ervan overtuigd, dat hij eigenlijk al na een korte intensieve begeleiding naar huis had gekund, maar dat liep anders. Er volgde een eis tot verlengde dwangopname. Als ze hem niet zo zwaar hadden gedrogeerd, had hij zich ertegen kunnen verzetten. Wat had hij die rechterlijke machtiging graag juridisch aangevochten.

De wijze van verzet die hij af en toe wel kon tonen, eindigde veelal in de isoleercel, of zoals de patiënten dat noemden 'de separeer'.

Lars ging zich steeds meer ergeren aan het opgesloten zijn, de dwang, de frequente personeelwisselingen en de geesteszieke mensen om hem heen.

Hij was stellig van mening dat zijn gedwongen opname toch vooral gebaseerd was op het feit dat hij werd gezien als een serieus gevaar voor mens en maatschappij. Ze vonden hem hier, vrijwel zonder uitzondering, een moeilijk hanteerbare en gevaarlijke patiënt, waar geen eenduidige psychiatrische diagnose op te plakken was. Een ongeleid projectiel, dat bij het minste of geringste af kon gaan. Hij zorgde voor veel problemen en moest regelmatig straf ondergaan vanwege het overtreden van regels, ruziemaken, vechten, een gebrek aan motivatie, woede-uitbarstingen en bedreigen van het personeel.

Lars vond dat zelf allemaal nogal meevallen. Men had de pik op hem en daarom ging hij steeds meer verzet bieden bij het moeten incasseren van zijn straffen.

Voorals zijn frequente woordenstrijd en heftige gevechten met medepatiënt Thomas leverden hem zware sancties op. Lars had een bloedhekel aan die zijge, stiekeme rukker. Hij ergerde zich mateloos aan zijn irritante verhalen over hoe 'de Heer' hem zou redden, zijn schijnheilige vragen naar Lars zijn verleden en kritiek op zijn 'niet-gelovig zijn'. Thomas speelde altijd het onschuldige heilige boontje, terwijl hij zo sterk was als een os en constant uit was op ruzie.

De laatste strijd met hem herinnerde Lars zich nog precies. Die godsdienstfanaat durfde te beweren dat er, juist toen de Corona-pandemie zo goed als onder de knie was, in Azië een nog gevaarlijker virus was opgedoken. Het zou razendsnel over de wereld verspreid raken en tot het einde der tijden leiden.

Lars eiste dat hij zou stoppen met dat onzinnige verhaal. Er leek geen enkele basis voor en het zou de kwetsbare patiënten nodeloos angstig maken. Ze hadden hier, voordat er gevaccineerd werd, toch al zoveel onder de Corona-maatregelen geleden.

Toen Thomas desondanks doorging en hardop ging roepen, dat er ook in de kliniek al snel tientallen doden zouden vallen, vond Lars het welletjes en greep hij hem bij zijn strot. Als dat niet was gezien door een van de verplegers, had hij die idioot zelf alvast het einde der tijden laten zien.

De bijwerkingen van de antipsychotica waren heftig. Hij zag ze bij anderen, maar zelf had hij er ook veel last van.

Als hij erover klaagde, kreeg hij telkens te horen dat het op termijn vanzelf wel minder zou worden. Dat bleek een leugen.

Hij voelde zich vaak suf, slaperig en kon moeilijk helder denken. Ook een vreemd leeg gevoel kwelde hem. Hij was bang een zombie te worden, een kwijlende houten klaas. Hij kon niet goed stilzitten en had veel last van spiertrekkingen met krampen in armen en benen.

Lars was bang dat hij hier nooit meer weg zou komen, als hij er niet in zou slagen met de medicatie te stoppen.

Dat bleek een lastige opgave.

Gelukkig had hij zich langdurig en krachtig verzet tegen het beleid dat er op was gericht de geneesmiddelen onder toezicht in te laten nemen.

Door zijn heftige oppositie was hij een van de weinige patiënten waar wat minder op gelet werd. Omdat hij desondanks zijn pillen en capsules trouw in bleef nemen, verslaptte het toezicht volledig en kon hij gaan minderen.

Lars wist dat hij niet zomaar in een keer kon stoppen. Hij zou dan ontwenningverschijnselen krijgen en direct door de mand vallen. Hij nam daarom geleidelijk aan een steeds kleiner deel van de tabletten in. Na enkele weken lukte het hem zo, zonder al te grote problemen, te stoppen.

Omdat het verdwijnen van zijn bijwerkingen niet onopgemerkt zou blijven, probeerde hij die zo consequent en realistisch mogelijk voor te blijven wenden. De medicijnen die hij niet innam spoelde hij door het toilet.

Met het personeel had hij weinig op. Hij zag ze vooral als de slaafse horigen van de almachtige psychiaters.

Alleen Melissa Jonk, psychiater in opleiding, begreep hem. Zij was de enige die hij in vertrouwen nam.

Ze veroordeelde hem niet om zijn verleden en was echt in hem en zijn bijzondere levensverhaal geïnteresseerd.

Ze kwam ook het meest deskundig op hem over en vond dat Lars weliswaar een psychosekwetsbaarheid had, maar dat zijn klachten en gedragingen toch vooral een logische reactie waren op de ernstige gebeurtenissen die hij in een relatief korte periode moest doorstaan.

Het misbruik van- en de moord op zijn zus, de zelfdoding van zijn beste vriend Nick, de dood van zijn vader en moeder en zijn, al dan niet vrijwillige, toetreding tot een hardcore crimineel milieu en wat hij uit naam daarvan had uitgericht.

De stress van zijn gedwongen opname was een zoveelste negatief life-event en vormde een belangrijke bron voor het voortbestaan van zijn acting-out gedrag. Melissa sprak daar geregeld met hem over.

Zes jaar geleden besloot hij zijn duffe en onbevredigende leven als medisch student in te ruilen voor een naar verwachting uitdagend en lucratief bestaan. Het was echter nooit zijn bedoeling geweest om daarmee zijn dierbaren teleur te stellen of in problemen te brengen. Hij hield van hen en wilde niemand kwijt, ook zijn dierbare vriend Nick en geliefde Iris niet. Het lot beschikte echter heel anders en hij kon het niet voorkomen.

Lars was blij met Melissa haar analyse en vertrouwde volledig op haar toezegging, dat ze geen zaken in zijn medisch dossier op zou nemen, die hem zouden kunnen schaden.

Ook hij vond zichzelf geen slecht mens. Hij had verkeerde keuzes gemaakt en daarbij toch vooral ook pech gehad. Kon hij er wat aan doen, dat hij 'bloed kon zien' en het standpunt huldigde dat wie niet voor hem stemde, tegen hem was.

Hoe anders was de analyse van psychiater Hakman, die hem een aantal malen confronteerde met de uitspraak, dat hij van geluk mocht spreken dat hij geen gevangenisstraf met tbs had gekregen. Hij kon het niet bewijzen, maar had het sterke vermoeden dat Lars niet zomaar een of andere aan lagerwal geraakte meeloper was, maar zelf ernstige misdaden op zijn geweten had.

Hoe vaak Lars ook vroeg om de opname te beëindigen, niemand nam zijn wens serieus.

Op het laatst kon zelfs Melissa hem niet meer steunen. Ze had zich fel verzet tegen het feit, dat er, binnen de instelling, in sigaretten, drank en zelfs drugs gehandeld werd. Dat werd haar zowel door patiënten als leidinggevenden niet in dank afgenomen.

Toen Lars hoorde dat ze de overstap ging maken naar een kliniek in Rotterdam, smeedde hij zijn plan om uit te breken.

Hij begon voorbereidingen te treffen en bedacht wat hij nodig had en op zijn vlucht mee zou kunnen nemen.

Hij had zijn portemonnee, telefoon, paspoort en rijbewijs bij zich, evenals wat oude foto's en zijn agenda, die hij als een soort dagboek gebruikte. Veel meer kon hij ongezien niet meenemen.

Een paar weken geleden, uitgerekend op de sterfdag van zijn vader, moest hij weer eens een 'preek' aanhoren en een snoeiharde sanctie incasseren van zijn grootste kwelgeest, 'sadist' Hakman. Dat

was het moment waarop Lars besloot helemaal met zijn medicatie te stoppen en zijn plannen op zo kort mogelijke termijn ten uitvoer te brengen.

Gewoon uitbreken was geen optie. Het terrein rond de unit waar hij verbleef was zeer goed beveiligd, met hoge hekken, stroomdraad en camera's. De deur werd permanent gesloten gehouden en bewaakt. De enige mogelijkheid was een ontsnapping tijdens het begeleid buiten zijn.

Lars had voor zover hij wist een blanco strafblad en kon zich niet voorstellen, dat er iemand was die hem vanwege zijn stabbare feiten zou aanklagen of verlinken. Noch zijn voormalige vriendinnen Sanne en Iris, noch bekenden uit het criminele circuit hadden daar enig belang bij, althans nu niet meer.

Volgens Melissa zou in zijn dossier slechts vermeld staan dat hij 'onder invloed stond van criminele elementen in de samenleving'.

Hij dacht aan Mo, de leider van de bende waar hij bij aangesloten was. Zou de organisatie nog actief zijn? Hij had de voorbije jaren slechts incidenteel teruggedacht aan zijn heftige tijd bij 44, maar sinds hij geen medicatie meer nam, kwamen de herinneringen makkelijker naar boven. Vooral zijn werk als drugskoerier en de moorden die hij pleegde speelden regelmatig door zijn hoofd.

Het was geen toeval dat hij op de gesloten unit het beste overweg kon met in nood verkerende lotgenoten die men met een tijdelijke in bewaring stelling van de straat hield.

Zo had hij recent drie weken lang een fijn en intiem contact met Anna, een heroïnehoertje met een zeer triest levensverhaal. Ze was in de Antwerpse haven haar leven aan het vergooien.

Ook zij was om de dooie dood niet ziek. Ze had een vent die zich als haar pooier manifesteerde, in zijn slaap met een mes bewerkt en was daarop totaal ontredderd en in paniek opgenomen.

Ze voelde zich vanwege Lars zijn stoere voorkomen al vrij snel aangetrokken tot de blonde krullenkop met blauwe ogen. Ze bracht weer enig leven in Lars zijn zwaar geremde seksualiteit en ze hadden stiekem zelfs een aantal malen gemeenschap.

Hij voelde zich er weer 'man' door en het stimuleerde zijn drang om te vluchten. Met zijn zware medicatie had hij dat niet klaar kunnen spelen.

Het liefst had hij eerst nog even 'de Hakker', zoals veel patiënten hem noemden, de kop van zijn romp getrokken. Die smerige schijtluis

van een psychiater was echter vrijwel nooit alleen. Bij zijn contact met patiënten zorgde hij altijd voor assistentie.

Dat kwam volgens Lars, omdat hij zich ervan bewust was, dat hij vanwege zijn botte gedrag, zijn verwerpelijke behandelmethoden en zijn absurde isoleerbeleid, risico's liep.

De ontsnapping zelf voelde als een enorme bevrijding, maar al op de begraafplaats voelde hij ook de keerzijde van het 'weer buiten zijn'. De angst om ontdekt te worden en terug te moeten naar dat 'vreselijke oord' overheerste, maar ook zijn slechte conditie en het ontbreken van benodigde middelen baarde hem zorgen.

Had hij het geld maar dat hij destijds in de woning van Iris verstopte. Dat zou alles veel makkelijker maken.

2 AFZIEN EN DOORBIJTEN

De nacht verliep in een woord verschrikkelijk. Zodra hij in slaap leek te zakken, schrok hij direct weer wakker.

Lars moest denken aan de geruststellende woorden die zijn moeder vroeger sprak, als hij om de een of andere reden niet goed in slaap kon komen: 'Als je niet kunt slapen, dan rust je toch'.

Al wakend had hij voldoende gelegenheid om na te denken over hoe hij zijn vlucht verder het beste in kon vullen. Nu eens zag hij zichzelf in Zuid-Amerika, dan weer dichterbij ergens in Europa of zelfs gewoon in Nederland. Wat zou het beste voor hem zijn? Moest hij een nieuwe identiteit aannemen? Zou hij erin kunnen slagen met een vals paspoort van een Nederlandse of Belgische luchthaven te vertrekken? Of zou het slimmer zijn om gebruik te maken van het vrije verkeer van personen en goederen en over de weg via België of Duitsland te reizen, tot hij een plek zou vinden waar hij een nieuw leven op kon bouwen?

Hij zou bijvoorbeeld met een vrachtwagenchauffeur mee kunnen liften of alles in eigen hand houden door een auto te stelen, die te voorzien van andere kentekenplaten, en dan zo snel mogelijk het land uit. Dat laatste sprak hem het meeste aan en paste ook beter bij het gegeven dat hij eerst nog wat zaken in eigen land te doen had.

Op de stoelkussentjes liggen was, zoals verwacht, geen succes. Aan zijn schouders, rug en heupen voelde hij pijnlijke beurse plekken. Misschien had hij beter zittend kunnen slapen, maar daar was het nu te laat voor.

Het was 5.40 uur en tijd om zijn eerste volledige dag 'buiten' voor te bereiden en tegemoet te treden. Eerst maar wat eten en drinken en naar het toilet, daarna een flinke hoeveelheid mondvoorraad en nuttige spullen verzamelen en dan op zoek naar een meer definitieve verblijfsplaats.

Hier in de Schaft terugkeren kon hij niet, zoveel was duidelijk.

De insluiping zou ongetwijfeld vandaag al opgemerkt worden en waarschijnlijk zou de link met zijn ontsnapping gauw gelegd zijn.

Lars propte zijn zakken en twee plastic draagtassen vol met de best houdbare etenswaar en flesjes water. Verder pikte hij de aansteker, een groot keukenmes, een schaar en een keukenrol mee. Hij wilde er

niet al te lang mee gaan zeulen. Zodra hij een adequate plek vond om alles te verbergen, zou hij het daar achterlaten. Dan kon hij zich makkelijker verplaatsen en zou hij minder opvallen.

Zonder op te ruimen en zijn sporen uit te wissen, ging hij, zoals hij gekomen was, via het opengebroken raam naar buiten.

Het was nog donker en er stond een gure stormachtige wind.

Tegen de wind in liep hij richting het bedrijventerrein van Bergen op Zoom. Hij vermoedde dat de kans op het vinden van een meer definitieve schuilplaats daar het grootst was. Hij zou er op zoek gaan naar een leegstaand bedrijfspand, een loods, of een container. In de stad zou hij te snel herkend worden.

Af en toe waren de windstoten zo hard, dat hij maar moeilijk vooruit kon komen. Hij voelde zich niet helemaal stabiel. Hij was wat chaotisch in zijn hoofd en een tikje verward, waarschijnlijk door de spanning en het slaapgebrek. Er flitsten gedachten door zijn hoofd, zonder een heldere lijn. Hij kende deze verschijnselen goed en ook nu weer gingen ze gepaard met het ruiken van de parfumgeur van zijn grote liefde Iris en het voelen van vreemde sensaties op de huid van zijn armen en benen. Hij wilde niet aan haar denken, omdat hij uit ervaring wist dat dit zijn klachten deed toenemen. Hij moest en zou zonder medicijnen van die ongewenste sensaties afkomen. Rustig ademen en zijn hoofd proberen leeg te maken, leverde meestal na enige tijd een betere mindset op.

Jammer dat hij, kort voor zijn vlucht, voor straf zijn smartphone af had moeten geven. Als hij gebruik van Google-maps zou kunnen maken, was het vinden van een geschikte locatie veel eenvoudiger. Niet dat het gebied dat hij moest doorkruisen onbekend terrein voor hem was, maar hij wilde het liefst een route volgen waarmee hij zoveel mogelijk onder de radar kon blijven. Er zou in verband met zijn verdwijning vast en zeker naar hem uitgekeken en gezocht worden. Er was ongetwijfeld ook een Amber-alert uitgegaan.

Het liefst had hij zich vermomd, maar waarmee zou hij dat moeten doen? Rare fratsen uithalen met de kleding die hij aan had zou hem alleen maar extra doen opvallen.

Lars bleef zo lang mogelijk in bosrijke omgeving lopen en volgde een breed zandpad richting de Melanen, een uitgestrekt bosrijk park met een netwerk van verharde paden, een trimbaan, een aantal vennen, een groot buitenzwembad en een binnenspeeltuin.

De tassen leken met elke stap zwaarder te wegen, maar hij wilde ze koste wat kost meenemen naar een plek zo dicht mogelijk bij zijn nieuwe 'thuis'. Er zat dus niets anders op dan nog maar even door te bijten.

Tegenover het zwembad nam hij een smaller bospad, dat hem na korte tijd in een bungalowwijk bracht. Hier was hij vroeger weleens geweest voor een feest van een van zijn klasgenoten. Hij herinnerde zich dat hij vanaf hier slechts een paar straten door hoefde om, opnieuw en in de goede richting, een landelijk gelegen zandpad op te gaan. Dat pad, liep langs Landgoed de Hertgang en mondde volgens Lars uit op een rustige asfaltweg die naar het bedrijventerrein leidde.

In een van de straten liet een man zijn hond uit. Lars zag hoe hij, vlak voor de uitrit van een garage, zijn herdershond een grote dampende drol uit liet persen. De man maakte een schijnbeweging alsof hij de stront op zou pakken, maar voelde zich, bij het beperkte lantaarnlicht en met Lars niet al te dichtbij, gelegitimeerd om het daar maar bij te laten.

Lars herinnerde zich direct die keer dat zijn vader er, helaas pas na enkele kilometers in zijn auto gereden te hebben, achter kwam, dat hij zijn pedalen aan het invetten was met een plakkaat hondenkak die onder zijn schoen was blijven hangen. Zelfs na een uitgebreide reiniging was de stank niet uit zijn auto te krijgen.

Het was erg donker op het zandpad langs de Hertgang, dat zich voortzette als een vrij smalle en kronkelige doorgang tussen met prikkeldraad afgezette weilanden.

De wandeling deed hem goed. Hij voelde zich al een stuk prettiger.

Voordat hij de verharde weg opging, zag hij links langs het zandpad een aantal woningen opdoemen. Rechts meende hij een aantal schapen of geiten te onderscheiden en even verderop iets dat ook op een woonhuis leek.

Toen hij dichterbij kwam, kon hij de contouren van het pand beter zien. De aanblik intrigeerde hem direct. Het was een groot vrijstaand huis op een forse lap grond, die omheind werd door een vrij nieuw halfhoog spijlenhek.

Voor hij bij het huis aankwam, passeerde hij eerst nog een grote houten schuur die redelijk ver van de weg en de woning af lag, maar er wel bij leek te horen.

De twee deuren aan de voorzijde van de schuur stonden open. In het licht van een verdwaalde lantarenpaal, meende Lars te zien dat er

oude huisraad in opgeslagen was. Een prima plek om alvast zijn tassen te kunnen stallen. Hij hoefde alleen maar even over het niet al te hoge hek te klimmen en dat zou in deze rustige omgeving niet snel opvallen.

Het huis maakte een sterk vervallen en verlaten indruk. Het was goeddeels aan het zicht onttrokken, door wild uitgegroeide bomen en overwoekerd door klimop en ander groen.

In het voorbijlopen nam hij het pand goed in zich op. De voordeur was nauwelijks waar te nemen. Er zat nauwelijks verf meer op de half verrotte kozijnen en achter de ramen hingen dichte vunzig vergeelde gordijnen. De ruiten leken in geen jaren gelapt. Binnen brandde er geen licht, buiten was er alleen strooilicht vanaf de straat.

Ook het terrein rond de woning, dat zich tot ver naast en achter de woning leek uit te strekken, verkeerde in een erbarmelijke staat. De bestrating van grove klinkers was groen van mos en algen en de tuin was compleet verwilderd. Het onkruid stond zeker een halve meter hoog, op sommige plaatsen hoger.

Alles bij elkaar kon hij zich niet aan de indruk onttrekken dat het huis onbewoond was. Zou hij er ongezien zijn intrek kunnen nemen?

Uit zijn tijd in Amsterdam herinnerde hij zich, hoe bepaalde lieden leegstaande panden kraakten en er vaak lang en gratis bleven wonen. Waarom zou dat hier niet kunnen?

Het was inmiddels 6.50 uur en het leek al licht te worden. Gelukkig was er in de directe omgeving niemand te bespeuren. Lars baande zich een weg langs de woning om de achterzijde te kunnen bekijken. Er hing een vreemde bedompte geur rond de woning.

Deze kant leek in een nog slechtere staat te verkeren.

De achterdeur, van wat naar het zich liet aanzien de bijkeuken was, stond uitnodigend op een kier.

Lars besloot zich echter eerst maar van zijn zware lading te ontdoen en sloop, veelvuldig om zich heen kijkend, naar de houten schuur. Hij zag er veel troep staan, maar ook best nog wel bruikbare spullen. Een draaifauteuil, oude keukenkastjes, een matras en wat huishoudelijke apparaten.

Terug achter de woning, benaderde hij behoedzaam de losstaande deur. Deze ging normaal open en dicht, maar het slot leek geforceerd te zijn.

Lars luisterde goed of hij iets of iemand hoorde en schrok zich wezenloos, toen plotseling een forse roodbruine kat tussen zijn benen door naar buiten vloog.

Hij had absoluut niets met katten, hij vond het maar eigenzinnige allemansvrienden met gemene trekjes. Uitgerekend nu bezorgde zo'n krenghem een hartverzakking.

Met verhoogde hartslag ging hij naar binnen en dacht na over wat voor smoes hij kon aanvoeren als er toch iemand thuis zou blijken te zijn of als iemand uit de buurt hem het terrein op had zien gaan en zou betrappen. Het werd Lars snel duidelijk dat hier al lange tijd niemand meer geweest was.

De bijkeuken stonk naar kattenpis en overal op de vloer lag stront. Er stond een grote bergkast, een wasmachine, een droger en een grote vriezer, die aan bleek te staan en nog gedeeltelijk gevuld was. Zou hier dan toch iemand wonen?

Nog meer op zijn hoede, vervolgde hij zijn weg door de woning. De bijkeuken grensde aan een ruime keuken, die een al even gore aanblik bood.

Kennelijk was de bewoner in allerijl vertrokken.

Er stonden vieze borden, kopjes en schaaltes op het aanrecht en een grote braadpan vol beschimmelde etensresten. Een zure walm prikkelde zijn luchtwegen. Het liefst had hij een stevige doek voor zijn neus en mond gebonden, maar het enig bruikbare wat hij zag was een theedoek die te vies was om aan te pakken.

De keukenapparatuur oogde vrij modern. Zo op het eerste gezicht zou dit, na een flinke schoonmaakbeurt, weer een prima bruikbare ruimte zijn.

Lars ging nog een deur door en kwam in een soort grote eetkamer. Ook hier slechts tekenen dat er al lang niemand meer was geweest. Er hing een indringende geur en er lag een dikke laag stof op de meubels.

Op de tafel lag een krant met als verschijningsdatum 31 januari 2022 en dat was toch al weer zo'n zes weken geleden.

Hij ging snel verder en kwam in een nog grotere woonkamer, waar hij een blik wierp op de thermostaat van de centrale verwarming. Deze verstreekte geen informatie, hetgeen een verklaring vormde voor de lage temperatuur en de hoge vochtigheid. Ook deze ruimte was op het eerste gezicht in redelijke staat, maar net zo stoffig en weer die mufte stank. Er hing een grote, nog op tijd lopende klok aan de wand en verder opvallend veel schilderijen. Verder stonden er een tweetal

grote staande schemerlampen en een ouderwets dressoir met daarop een grote moderne tv. Al het meubilair deed eigenlijk wel ouderwets aan.

Naast een grote grijsblauwe hoekbank zag Lars nog een tweede wandmeubel, met in de nissen louter prullaria en een paar fotolijstjes. Eén wat grotere met een foto van een aantal jonge KLM-stewardessen die gearmd en breedlachs met elkaar poseerden, en een andere met twee wat oudere, elkaar omhelzende vrouwen, die zo te zien, op een warme en zonnige bestemming vakantie aan het vieren waren.

Het vloerkleed had zijn beste tijd wel gehad en dat gold ook voor het stucwerk, dat hier en daar losliet.

Hetzelfde beeld in de ruime hal, waar de voordeur gebarricadeerd werd door stapels kranten en post.

Lars had slechte verwachtingen van het toilet, maar dat viel alleszins mee. Ook hier rook het niet bepaald aangenaam, maar met wat papier op de bril kon hij zijn enorme aandrang naar tevredenheid ontlasten. Toen hij het toilet doortrok, merkte hij dat er gelukkig druk op de waterleiding stond. Ook de elektriciteitsvoorziening was in orde.

Lars wilde het liefst meteen een compleet overzicht van de woning hebben en ging terug de kamer in.

Net toen hij de open trap naar de bovenverdieping op wilde gaan, zag hij, op de vloer naast de hoekbank, een laptop staan met bovenop het deksel een soort zilverkleurige USB-stick met een zwart kabeltje. Zou daar informatie over de eigenaar van de woning op staan? Hij stak de stick en het snoetje in zijn zak en vervolgde zijn weg naar boven.

Op de trap werd zijn reukzintuig nog zwaarder op de proef gesteld. De stank leek toe te nemen met elke trede die hij opging. Het deed hem denken aan een mix van rotte eieren en ontlasting. Met een hand voor zijn neus en mond ging hij verder. De stank werd ondragelijk.

Boven zag hij een vijftal deuren. De eerste deur gaf toegang tot een ruime badkamer, met een ouderwets aandoend ligbad en een glazen douchecabine. Op de wastafel een zeepompje, een tube tandpasta en twee tandenborstels.

Lars fantaseerde kort over twee bewoners, die genoodzaakt waren hals over kop te vertrekken. Wat zou er echt gebeurd zijn? Hij verliet de badkamer en opende een tweede deur...

Dikke smerige bromvliegen en een afgrijselijke stank deden hem kokhalzen. Hij durfde niet meteen goed te kijken, maar op het bed lag onmiskenbaar het opgezwollen, in sterke ontbinding verkerende lijk

van een vrouw. Ze lag boven op het bed, haar nachtgewaad doorweekt van het rottingsvocht en verkleefd met de restanten van haar pus-sende en schuimende vlees. Overal zag hij maden, de meeste op het lijk en het bed, maar ze kropen ook over de vloer en langs de wanden.

Naast het bed stond een bruine handtas, ook deels bedekt door de vliegenmaden.

Hij stapte naar binnen, griste al schuddend de tas aan het hengsel van de grond, draaide zich snel om, trok de deur dicht, vloog de trap af en rende het huis uit. Hij moest zo snel mogelijk naar buiten. Dit was nagenoeg het ergste wat hij ooit had gezien. Vele malen erger dan het naar formaline stinkende lijk, waarin hij als medisch student had moeten snijden om de anatomie van het menselijk lichaam te bestuderen. Veel erger ook dan de aanblik van 'de vijanden' die hij gedood had. Dit was bijna net zo erg als wat hij had ervaren toen hij zijn vriend dood aan een touw zag bungelen.

Hij ademde de frisse buitenlucht in alsof deze snel op zou raken en voelde dat het niet goed met hem ging...

Hij schrok en raakte in paniek, want plotseling zag hij vlak voor zich de levenloze lichamen van zijn vader, moeder, zus en vriend Nick. Een stapel dode lichamen met er bovenop een roofvogel die triomfantelijk rondkeek en in hun vlees pikte.

Lars wilde het op een lopen zetten, maar kwam struikelend ten val en bleef roerloos liggen.

3 VOORZICHTIG MANOEUVREREN

Lars lag nog enige tijd op zijn buik in het vochtige gras, midden in de grote tuin. Hij had wel eerder op kunnen staan, maar dit was vaak de beste houding om bizarre beelden te laten verdwijnen en terug te keren naar de realiteit die op zich al spannend genoeg was.

Hij was nieuwsgierig naar wat er zich in het huis had afgespeeld, maar voelde zich pas een half uur later weer in staat om zijn gedachten te ordenen. Hij wist dat hij alles wat hij in het huis gezien had, beter even kon laten voor wat het was, maar dat lukte niet.

Terug bij de houten schuur probeerde hij wat te eten en te drinken. Er mankeerde niets aan wat hij uit de Schaft had meegenomen, maar alles smaakte smerig. Bij elke hap en slok overheerste de akelige geur die hij maar bleef ruiken.

Alles overziend was dit eigenlijk helemaal geen slechte ruimte om enige tijd te verblijven. Het was ver genoeg van de woning en Lars kon van hieruit goed zicht houden op wat er in- en rond de woning zou gaan gebeuren.

Hij maakte een selectie van dingen die hij kon gebruiken en sjouwde de overige spullen naar buiten en plaatste ze zoveel mogelijk uit het zicht achter een grote haag aan het einde van de tuin. Hij ging telkens de schuur pas uit, als hij er zeker van was dat niemand hem zag.

Het resultaat viel hem niet tegen. Het bleef behelpen, maar hier was het wel een tijdje uit te houden.

Hij bekeek direct of de dubbele schuurdeur dicht kon. Het was een hele toer om de oude beschadigde deuren, die waarschijnlijk al heel lang openstonden, in beweging te krijgen, maar na een hoop gewrik en getrek werden zijn inspanningen beloond.

Lars zag twee vieze stopcontacten, een lichtsakelaar en een tl-armatuur, maar het licht ging niet aan. Hij stak de stekker van een oud grill-oventje in het stopcontact en zag dat er gelukkig wel spanning op stond. Waarschijnlijk was de tl-buis kapot. Daar zou hij gauw een nieuwe voor proberen te krijgen.

Gezeten in de oude leunstoel, pakte hij de bruine handtas die hij uit het huis had meegenomen en bekeek de inhoud. Hoewel het lijk in de woning totaal onherkenbaar was, ging hij ervan uit, dat dit de vrouw

haar tas was. Paspoort en rijbewijs stonden op naam van Catharina van Wezel, geboren in 1967.

In de tas bevonden zich verder een bos sleutels, een agenda, een notitieboekje, een make-up tasje en een halve rol pepermunt. In de agenda stonden geen recente afspraken en in het notitieboekje zag hij behalve een aantal namen, adressen en telefoonnummers, een 'nog te doen'-lijstje. Achterin stonden diverse codes, elk voorzien van een omschrijving. Waarschijnlijk pincodes en wachtwoorden met een geheugensteun om de codes aan het juiste doelgebied te koppelen.

Lars pakte de memorystick en het kabeltje uit zijn zak en stopte ze bij de spullen in de tas.

Was deze vrouw de enige bewoner?

Hoe kon hij er, zonder zelf risico te lopen, voor zorgen dat ze uit huis werd gehaald en netjes begraven of gecremeerd werd? Hij zou 112 of zomaar een paar contacten uit de vrouw haar notitieboekje kunnen bellen met de huistelefoon, maar hij werd alleen bij de gedachte, om nogmaals het huis in te moeten gaan, al misselijk. Als hij daar ooit nog een voet over de drempel zou zetten, dan moest eerst het stoffelijk overschot eruit en het huis volledig gereinigd zijn. Hij moest iets anders verzinnen.

Lars besloot via een list de hulpdiensten te alarmeren. Hij schreef wat in zijn notitieblok en scheurde het blaadje met tekst eruit.

Hallo, ik ben de bezorger van uw weekkrantjes en heb gemerkt dat de gang van het verwaarloosde huis tegenover uw woning vol ligt met kranten, folders en post. Het stinkt daar binnen enorm. Je ruikt het al via de brievenbus. Ik denk dat daar iets niet in orde is.

Ik weet niet of u de bewoners kent, maar misschien kunt u contact met ze opnemen of 112 bellen.

Lars wachtte op een geschikt moment om het briefje bij de burens te bezorgen, gooide het, zonder opgemerkt te worden, in de brievenbus en ging snel terug naar de schuur.

Hij wilde op geen enkele manier laten blijken, dat hij in het huis geweest was en wist wat daar aan de hand was. Het zou hem tot een verdachte maken, indien de dood van de vrouw het gevolg van een misdrijf zou blijken te zijn.

Lars wilde echter ook geen argwaan wekken ten aanzien van zijn clandestiene verblijf op het terrein.

Veel eerder dan verwacht volgde er een reactie.

Al na een klein half uur zag Lars een wat oudere man en vrouw achter het huis verschijnen. De man ging de woning in en kwam alweer snel naar buiten. Hij was geëmotioneerd en schreeuwde zijn vrouw toe dat ze de politie moest bellen.

Ze pakte haar telefoon en deed wat van haar verlangd werd.

Lars kon niet goed horen wat er gezegd werd, maar door het korte contact was duidelijk dat haar noodkreet geen nadere toelichting vereiste.

Na een kwartier stopte er een politiewagen bij het huis. Lars zag twee agenten uitstappen.

Ze liepen direct op de burens af, die duidelijk geëmotioneerd bij de achterdeur waren blijven staan.

Na een kort gesprek begonnen de agenten aan een uitgebreide inspectie.

Even later stopte er een tweede politiewagen met in het kielzog een personenauto, gevolgd door een duidelijk herkenbare auto van de GGD, die direct het naastgelegen pad opreed.

Omdat hij de grond onder zich een beetje te heet voelde worden, besloot Lars zich tijdelijk uit de voeten te maken. Hij wachtte het juiste moment af om ongezien weg te komen en verliet vervolgens behendig het terrein, door over de ijzeren omheining te klimmen.

Eenmaal op de weg zag hij nog net hoe de twee agenten, die het eerst aangekomen waren, de woning betraden.

Het was fris en droog, dus goed weer voor een wandeling. Lars moest dringend naar de stad om te winkelen en boodschappen te doen.

Hij besloot naar Tholen te lopen. Daar zou hij vast minder snel herkend worden dan in Halsteren of Bergen op Zoom.

Gelukkig was hij enigszins bekend in Tholen, zodat hij na kon denken over welke winkels hij zou bezoeken.

Hij wilde eerst naar een pinautomaat om zijn rekeningsaldo te bekijken. Hij hoopte maar dat zijn bankaccount niet geblokkeerd was.

Als hij bij zijn geld kon, moest er wel genoeg op zijn rekening staan om de gewenste aankopen te doen. Een nieuwe telefoon zou alleen al zo'n twee tot driehonderd euro kosten.

Lars kon maar niet uit zijn hoofd krijgen wat hij op de vroege ochtend had ontdekt en beleefd. Telkens als hij aan iets anders dacht,

moest hij toch direct weer denken aan zijn lugubere vondst en aan hoe dit mysterie in elkaar zat.

Was de vrouw een natuurlijke dood gestorven? Was ze, zoals het nu leek, een eenzame bewoonster of had ze familie en vrienden die haar een tijd lang niet hadden bezocht? En wie was de andere vrouw op de foto? Zou de schuur bij het huis een veilige plek voor hem zijn?

Toen hij het stadje Tholen naderde, realiseerde hij zich, dat hij het beste op de terugweg naar een supermarkt kon gaan.

De pinautomaat was in het centrum, dus eerst daar maar heen. Hij merkte dat hij geregeld aan het mompelen was. Dat kwam vast omdat hij nog gestrest was en met niemand had kunnen praten.

Toen hij de pinautomaat had gevonden, raakte hij voor het eerst tijdens zijn hernieuwd verkregen vrijheid in gesprek en wel met de man die net voor hem aan het pinnen was.

Hij had, zo aan zijn kostuum te zien, een representatieve baan of hij stond op het punt naar een feest te gaan en keek een aantal malen om, alsof hij zich niet helemaal veilig voelde.

Lars vond dat hij maar beter wat tegen hem kon zeggen.

'Iedere keer weer blij als er geld uit komt hè?', zei hij met een zo vriendelijk mogelijke stem.

De pinner keek nu niet meer om, trok in een vloeiende beweging zijn pinkaart uit de automaat en zei: 'Ja, zeg dat wel, stel je voor dat je je eigen geld niet meer in handen zou kunnen krijgen, dat zou het top-punt zijn.'

'Als u niet alles meeneemt, blijft er straks voor mij ook nog wat over!'

De man lachte en de ontspannen indruk die hij maakte gaf Lars het gevoel dat hij slim had gehandeld.

Even flitste het door zijn hoofd, wat hij zou doen als zijn rekening geblokkeerd of leeg zou zijn. Zou hij dan een volgende klant ergens opwachten en beroven? Lars voelde geen enkele wroeging over deze gedachte.

Toen de man klaar was en vertrok, keek hij Lars recht in het gezicht.

Lars wilde geen argwaan wekken door zijn hoofd af te wenden en bleef hem recht in zijn ogen kijken. Zag hij een blik van herkenning?

'Tot ziens, ik heb er nog een paar briefjes in laten zitten!'

Lars zag de open lach op zijn gezicht en wist vanaf dat moment, dat hij van deze kerel niets te vrezen had.

‘Dank u, een fijne dag!’

De pinautomaat werkte en als prettige bijkomstigheid was zijn saldo hoger dan verwacht. Na opname van 300 euro, resteerde er nog bijna 2500 euro. Dat maakte een aantal zaken een stuk makkelijker, al zou hij de hand wel goed op de knip moeten houden, want het was geenszins uitgesloten dat zijn uitkering alsnog gestopt zou worden.

Lars had dringend behoefte aan extra kleren en kocht ondergoed, sokken, twee broeken, een paar T-shirts, een trui en een pet, die hij maar meteen opzette.

Tegen beter weten in, kon hij de verleiding niet weerstaan om in een klein restaurantje aan de haven een kop koffie te gaan drinken.

Het was er gemoedelijk en rustig. Lars pakte een krant van tafel. Het was het Brabants Dagblad van die ochtend. Hij bladerde er doorheen om te zien of er iets over zijn vlucht in stond.

Gelukkig was dat niet het geval. Wat hem wel opviel was de grote hoeveelheid artikelen die in een of andere vorm handelden over kritiek op politici en de overheid. Hij moest lachen om een column van een journaliste met de kop ‘Verkeerde energie gestoken in transitie.’ Kern van het verhaal was dat niet alleen de burger, maar inmiddels ook het elektriciteitsnetwerk ‘de spanning’ niet meer aan kon.

Met een goed gevoel en twee grote draagtassen begon hij aan de terugweg. Al snel werd hem echter pijnlijk duidelijk, dat hij niet meer gewend was om zo’n eind te lopen.

Bij de supermarkt aangekomen ging hij even op een muurtje zitten en dacht na over wat hij verder nog aan zou kunnen schaffen. Hij moest alles lopend en over een grote afstand kunnen vervoeren. Aan de andere kant had hij weinig zin in een tweede voettocht naar Tholen. Hij wilde in ieder geval brood, kaas, een paar appels, drinkyoghurt, zeep en een zak chips meenemen. Water zou hij wel in de bijkeuken van de woning tappen.

In de winkel groeide de verleiding om zijn boodschappenlijstje uit te breiden. Hij zag er een aantal andere nuttige artikelen en besloot die toch ook maar mee te nemen.

Met de boodschappen, een grote rugzak, een slaapzak en een paar sportieve sneakers in zijn kar, las hij op een vitrine vol luxeartikelen, dat hij voor de aanschaf van een smartphone en een bijbehorende prepaidkaart de hulp van het personeel nodig had.

De filiaalhoudster bleek als enige bevoegd om ‘de glazen schatkist’ te openen.

Ze wachtte geduldig, terwijl Lars zich verdiepte in de belangrijkste specificaties. Het leek hem een uitstekend toestel voor zijn prijs. De prepaidkaart was eveneens gunstig geprijsd, eenvoudig online op te waarderen en... hij kreeg meteen een nieuw telefoonnummer.

Met ook deze nieuwe aanwinsten in zijn kar, liep hij nog even langs de 'non-food'-aanbiedingen en liet zonder gêne en op listige wijze een aantal kleine voorwerpen in zijn kledingtassen glijden. Eerst een pakje batterijen en een led-lantaarn, aansluitend nog een zakmes en een nagelschaartje.

Totaal onverwacht werd hij op zijn schouder getikt.

'Dat is niet de bedoeling meneer', zei een medewerkster die even gestopt was met het bijvullen van de schappen. 'Ik zag u daarnet in het andere gangpad de verpakking van een paar sneakers openmaken om te passen. Dat mag niet!'

Lars was zich rot geschrokken, maar reageerde berekenend en liet niet merken dat zijn hartslag door deze onverwachte, maar gelukkig risicoloze berisping, flink was toegenomen.

'Oh, sorry, dat wist ik niet.'

Snel pakte hij zijn boodschappenkar en duwde hem, zonder verder ook maar ergens te stoppen, richting de uitgang.

Ook bij de kassa zou het vast nog wel even spannend worden. Zou de kassière hem vragen om de grote tassen te openen, die naast zijn boodschappen in het winkelwagentje stonden?

Hij pakte een paar grote stevige shoppers van een haak en legde die als eerste op de band.

De kassière keek, terwijl hij de rest van zijn spullen erbij plaatste, naar de beide kledingtassen in zijn kar en zei: 'Dat zijn zeker alleen spullen van andere winkels, toch?'

'Jazeker mevrouw, ik heb net wat nieuwe kleding gekocht, voor die prijs kon ik het niet laten hangen.'

De kassière keek hem doordringend aan, alsof ze dacht aan zijn gezicht te kunnen zien of hij de waarheid sprak.

Lars bleef goed in zijn rol en zei: 'Je mag wel kijken of er iets voor je bij is, maar ik denk dat ze een paar maatjes te groot voor je zijn.'

De tengere medewerkster was zichtbaar onder de indruk van zijn charme, kon een lach niet bedwingen en zei, nu met een beduidend vriendelijker stemgeluid: 'Nee laat maar, een damesmaatje S valt bij mij vaak al te ruim!'

Lars besloot na het afrekenen geen overdreven haast te maken. Hij zou het eerlijkst overkomen als hij lang in de buurt van de kassa durfde te blijven. Hij keek met opzet nog een keer opvallend op de kassabon en zei tegen de kassière: 'Dat heb je goed gedaan.'

'Ja, ik versta mijn vak, al zit ik er inmiddels behoorlijk doorheen, nog een uurtje dan kan ik naar huis.'

Bij het verlaten van de winkel, zag Lars een detectiepoortje. Zonder ook maar een moment te overwegen om terug naar de kassa te gaan en alsnog voor de gestolen attributen te gaan betalen, duwde hij zijn goedgevulde kar door het antidiefstalpoortje, dat ogenblikkelijk een luid piepend alarmsignaal genereerde.

In een flits koos hij ervoor om niet door te lopen. Nu naar buiten gaan zou de verdenking van diefstal alleen maar groter maken en aan een kansloze achtervolging had hij met zijn zware lading geen behoefte. Hij trok daarom de kar maar terug de winkel in en maakte zich op voor een confrontatie met het personeel.

Zover kwam het niet, want de kassière riep hem toe: 'Loop maar door hoor, alles is in orde. Ze hebben waarschijnlijk vergeten een label van je nieuwe kleren af te halen!'

Opgelucht en zonder verder iets te zeggen, ging Lars naar buiten, zette zijn kar terug in de rij en begon steunend en kreunend aan de terugtocht naar zijn nieuwe tijdelijk onderkomen.

Meer kon hij echt niet meenemen. De aanschaf van een nieuwe TL-buis zat er nu niet in. Feitelijk was dat ook niet direct noodzakelijk, want hij had nu toch al een ledlamp. Waarschijnlijk was die voor zijn 'woonsituatie' ook wel beter.

Zwaarbeladen, met de rugzak en vier grote draagtassen aan zijn armen, kon hij maar moeilijk tempo maken. De bus nemen of liften leek hem een te groot risico. Zijn grootste zorg was en bleef immers niet herkend te worden. Daar moest al het andere voor wijken.

Met diverse onderbrekingen om zijn armen en handen wat te laten bijkomen, arriveerde Lars pas later in de middag weer bij de schuur. Hij was kapot en had gehoopt dat de hulpdiensten vertrokken zouden zijn, maar dat was nog niet het geval.

De recherche en de GGD waren nog druk bezig en er stond nu ook een busje van een schoonmaakbedrijf bij de woning.

Dan zullen ze het lijk wel weggehaald hebben, dacht Lars. Hij was zo nieuwsgierig, dat hij zijn spullen in de schuur plaatste, zijn dorst leste en direct terug naar de weg ging om polshoogte te nemen.

Zodra hij goed en wel het hek over was, had hij hier al spijt van. De buurman die hij eerder het huis in zag gaan, maakte aanstalten om naar hem toe te komen.

Wegvluchten had geen zin. Lars vond dat hij ook nu gewoon maar moest improviseren en zien of, en zo ja, waar het schip zou stranden.

‘Ik zag u al eerder hier in de buurt. Ik dacht zelfs, net zoals zo-even, al een keer in de tuin van het huis van mevrouw Bosman. Bent u familie of een bekende van haar, of woont u hier in de buurt?’

Lars zag grote vraagtekens in de man zijn ogen en hield zich op de vlakke. ‘Nee meneer, waarom vraagt u dat?’

‘Nou, zoals ik al zei, ik ben goed bekend met de buurt, ken u niet, maar ik kan me niet aan de indruk onttrekken dat u interesse heeft in deze locatie.’

‘Dat heb ik zeker’, zei Lars, zonder blikken of blozen. ‘Ik hoorde via-via dat het huis te koop zou komen en ik ben van plan een bod uit te brengen, zodra het op de markt verschijnt.’ Lars vond het een prima ingeving en dat was het kennelijk ook.

De man keek bedenkelijk en zei: ‘Ik denk niet dat uw informatie klopt, maar goed, ook hier in de buurt houdt men er wel rekening mee dat de eigenaresse over niet al te lange tijd zal vertrekken. Het huis is veel te groot voor haar alleen. U hebt vast wel gezien dat het in slechte staat verkeert. Renovatie van dit in de jaren vijftig gebouwde pand lijkt me een dure aangelegenheid. Het ligt op een flinke lap grond en nieuwbouw lijkt me de meest lucratieve optie.’

Omdat de man niet aan hem leek te twijfelen, zag Lars zijn kans schoon om nog wat vragen te stellen en zo meer te weten te komen over wat zich hier vandaag allemaal had afgespeeld.

4 ANGST EN GEWELD

De informatie kwam veel makkelijker dan Lars had verwacht. Er was slechts een aanvullende vraag voor nodig, om de buurman over de dode vrouw aan het ratelen te krijgen.

Haar in ontbinding verkerende lichaam was vanmiddag in een lijkzak uit het huis gehaald. Het was inderdaad Catharina van Wezel, de partner van Geraldine Bosman.

Mevrouw Bosman was de eigenaresse van de woning en verbleef al sinds vorig jaar december in een 'herstellingsoord'. In november werd ze op een zebepad geschept door een jonge automobilist, die na het veroorzaken van het ongeval was doorgereden. Zwaargewond werd ze met een traumahelikopter naar een ziekenhuis vervoerd, waar ze een reeks ingrijpende operaties moest ondergaan. Er werd zelfs enige tijd voor haar leven gevreesd, maar gelukkig had ze het er levend vanaf gebracht.

Geraldine Bosman was vele jaren stewardess geweest, zou rond de vijftig zijn en het gerucht ging dat ze erg vermogend was.

Voordat Catharina bij haar kwam wonen, had ze een langdurige relatie met een piloot, die zes jaar geleden tijdens het sporten, een acute hartstilstand kreeg en niet meer kon worden gereanimeerd. Onder invloed van haar zweverige vriendin veranderde Geraldine geleidelijk van een moderne, sportieve, goedlachse vrouw in een excentrieke zonderling.

De dames, die in de buurt bekend stonden als 'zweefteven', hadden maar weinig contact met buurtgenoten en men zag slechts zelden iemand bij hen op bezoek gaan. De enige die nog weleens langs kwam was Vera, de dochter van Catharina, die haar moeder veel ellende zou hebben bezorgd.

Na deze informatie volgde een potje roddel en achterklap waar Lars geen enkele behoefte aan had. Van deze flapuit zou hij vast niet te horen krijgen wat hij verder nog wilde weten.

Hij brak daarom de verbale waterval eenzijdig af met de woorden: 'Wel, bedankt voor het gesprek. Ik begrijp dat mijn interesse in de woning in de ijskast moet. Tot ziens!'

De buurman snapte niets van deze abrupte beëindiging, keek Lars verbouwereerd na, draaide zich om en liep terug naar zijn huis.